KARİKATÜR

Papağan — Seni seviyorum, sene seviyorum...
Kız — Sus, seni de kafese koyarım ha!...

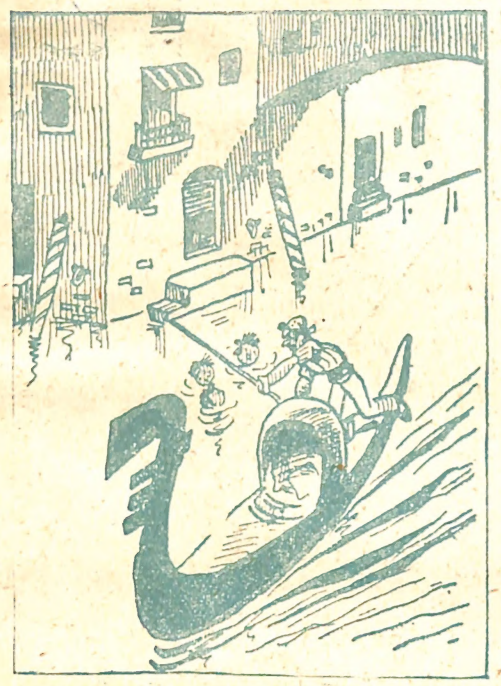

VENEDİKTE:

Gondolcu (Kanalda yıkanan çocuklara) — Mendeburlar size yüz defa yol üstünde oynamayın demedim mi?..

NİKBİN BİR ADAM:

— Çine bir gidip gelme bilet verin!..

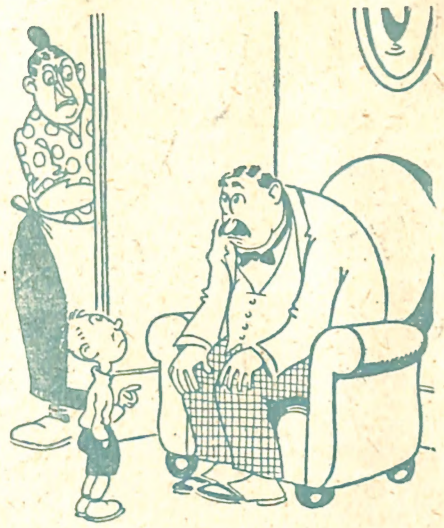

— Baba dünyada ne aptallar var, iki, üç karı birden alırlarmış...

— Sorma yavrum, sanki baban bir tane aldı da akıllı mı?..

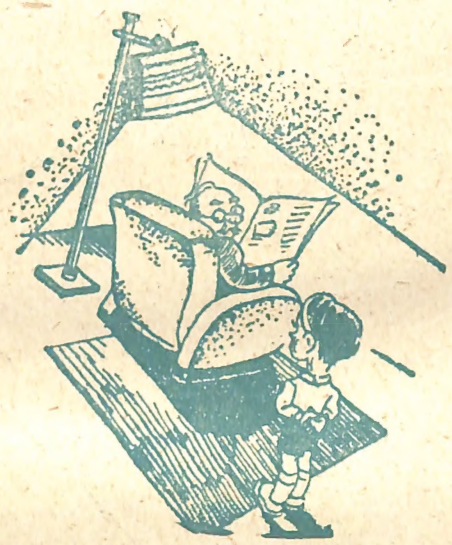

— Baba, termometre düştü.

— Çok mu?..

— Evet, aşağı yukarı iki metre kadar.. Tuzla buz oldu!..

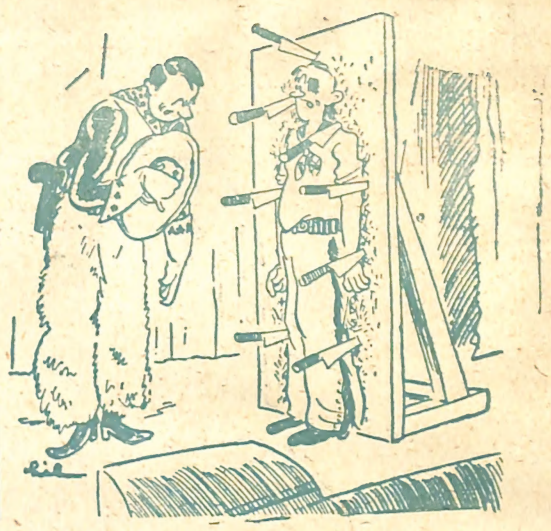

— Seyircileri selâmlasana sersem...

— İmkânı yok, kulağımı çiviledin!..

Çocuk — Hayır, çorba içmiyeceğim annem (Eğer çorbayı çok içersen babana benzersin) dedi!..

Dük — Armut ağaçlarını neden bu hale soktun?..

— Düşes hazretleri armuda meraklı da ondan!...

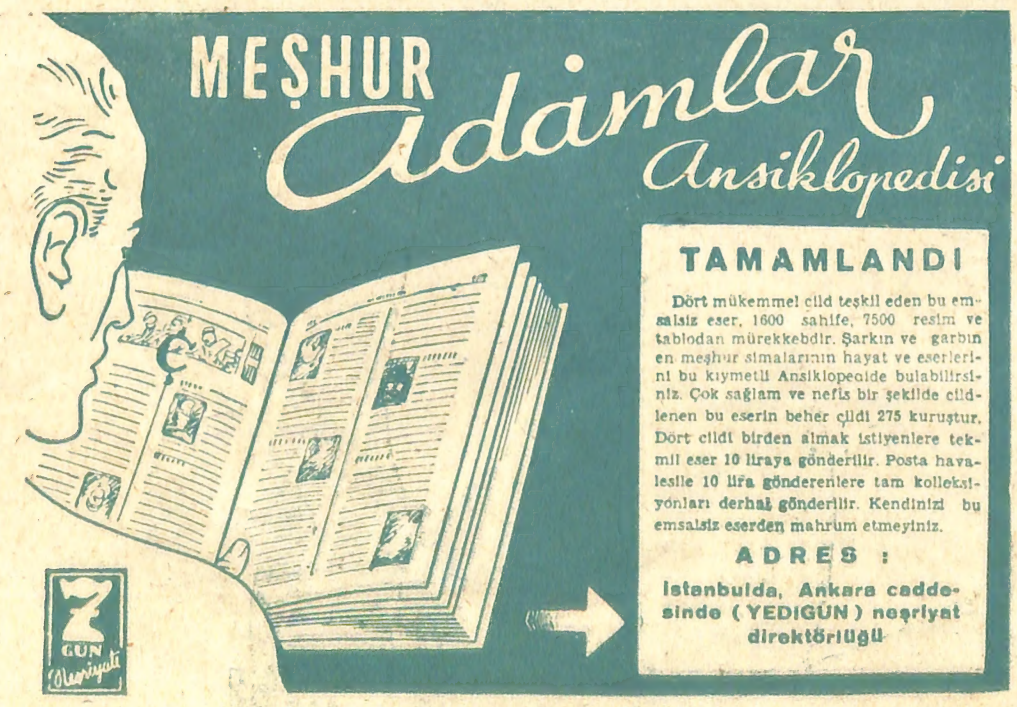

No. 121 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 21 NİSAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SIYASİ VE EBEDİ MİZAH MECMUASI ✻

Moiz — Salamon, pazarlik usulü varken ne çekerdik, ne çekerdik...
Salamon — Evet Moiz, muşterinin nesi var nesi yok, hepsini çekerdik!...

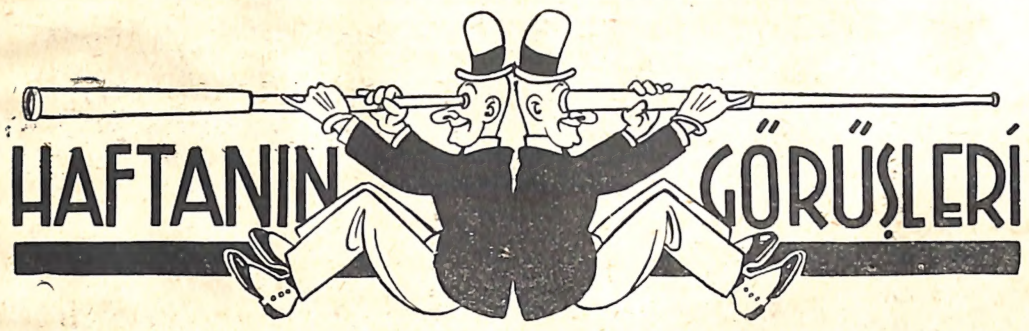

AVUSTURYA DEVLETİ VE VALDE HANI

— Ne münasebet, velevki mevtalar kafilesine de katılmış olsa koskoca bir devlet olan Avusturya ile Valde hanını ayni bir başlıkta yanyana getirmek ne münasebet?

— Acele etmeyin. Teşbihte hata olmaz. Ben Avusturya ile Valde hanını sadece elim âkibetleri itibarile karşılaştırdım. Bir kıral ile bir çoban kaza ile denize düşseler ve ayni bir balığın karnına gitseler ne olurlar? Dert ortağı değil mi? Benim maksadım da sadece bu.

Hayli zamandanberi Almanyanın Avusturyada, İstanbul belediyesinin de Valde hanında gözleri vardı. İkisi de bir pndunu bulup biri Avusturyanın, öteki Valde hanının ensesine bindiler. Almanya bir Nazi neferinin burnunu kanatmadan iki gün içinde dileğine erdi. Valde hanına gelince; belediye de er geç oraya zafer bayrağını çekecek. Burası muhakkak. Ancak hükûmetin azimkâr kararına, kazma ve küreklerden mürekkep silâhlarını çatmış bekliyen gayretli yıkıcılarına rağmen, şimdilik altı, yedi aydanberi Valde hanı yerinde duruyor.

— Valde hanının bu mukavemeti neden ileri geliyor?

— Senelerdenberi devlet içinde bir küçük devlet olmasından.

— Amma yaptın ha!

— Ne sanıyorsun, Valde hanı eski Almanya prenslikleri,ve harpten sonraki Avusturya derecesinde müstakil bir memlekettir. Oldukça eski bir tarihi, kendine göre ananeleri vardır. Bir kere nüfus itibarile dünyanın en kalabalık ülkesi odur. Gerçi henüz orada kat'î bir nüfus sayımı yapılmış değildir. Fakat yakınlarda belediyenin yaptığı bir tecrübe sayımına göre, Valde hanının üç metre murabbaı odasında tahminen altı kişi sakin olduğu anlaşılmıştır, Bu hesapça Valde hanı beher kilometresine iki yüz kişi düşen Belçikadan iki milyon defa daha kalabalık bir ülke demektir.

Nüfusunun büyük kısmını bir zaman evveline kadar İndo İranyen ırkı teşkil ederdi, maamafih hiç bir ülkede bukadar muhtelif anasır bukadar ahenk içinde biribirile imtizaç etmiş değildi.

İdare hususunda tam bir istiklâli vardı. Odabaşı adı verilen bir nevi Dere, daha doğrusu Daire beylerinden başka hâkimi yoktu. Bunlar ahaliden zaman zaman oda kirası namı altında bir ufak vergi alırlar ve bunu vermiyenleri hudut harici ederlerdi.

Dil, din, mezhep hürriyeti hiç bir yerde orada olduğu derecede tam ve mutlak değildi. Her millet kendi âdetine, ananesine göre giyinir, kendi din ve mezhebine göre âyin yapardı. Meselâ her sene burada bir Muharrem âyini yapılırdı ki, bir nevi Arsıulusal Fuvar mahiyetinde idi. İstanbulun hertarafından oraya emsalsiz bir kalabalık dökülür, nadide çaylar içilir, kasideler okunur, halı, keçe, kilim alış verişi yapılırdı.

Eski Romanın kanlı Gladiyatör kavgalarına benziyen âyinler tertip edilir, bir takım insanlar pala büyüklüğünde parlak ve keskin bıçaklarla traşlı kafalarını dilim dilim yararlar, göğüslerini

YENİ VE ESKİ KAFALAR:

Bayan — Matmazel, bu şapka pek züppe işi, bak kocam da sevmedi...

Şapkacı — Aman bayan, bayın kafasına bundan uygun şapka bulamayız ki!...

yumruklar, sırtlarını zincirlerle döverlerdi. Bu toprağın istiklâli okadar tamdı ki, bu kanlı oyunlara hiç bir taraftan müdahale edilmez, herkesin kendi kafasını, göğsünü kendi dilediği gibi kullanması mukaddes bir insanlık hakkı sayılırdı.

Nihayet belediye Valde hanının bu istiklâline göz koydu ve tertip ettiği bir nevi Anşlus plânı üzerine kendine ilhak etmek istedi.

Fakat gönderdiği memurlar bu ülkenin eşiklerini aşınca beklenilmez manzaralar, yenilmez sosyal güçlüklerle karşılaştılar. Belediye reisi hanı yıkar, bu kalabalığı dışarı uğratırsa Anşluş'un tersine bir tatbikine şahit olmaktan yani Valde hanını İstanbula ilhak edeyim derken, yurtsuz kalacak bu ahalinin İstanbulu işgal etmesinden korktu ve plânı tehir etti.

Sonra Valde hanı sakinleri inanılmaz bir ittifakla belediyenin bu teşebbüsüne karşı durdular.

Belediyemiz bu müşküller karşısında azminden dönmüş değildir. Yalnız daha muvafık bir tabiye usulü hazırlamak üzere işi daha münasip bir fırsata bırakmıştır.

* * *

Gazetelerden anlaşıldığına göre, Valde hanının belediyemize olan hayırlı ilhamlarından biri de hamam meselesi olmuştur. Müstakil Valde hanı ülkesinin bir kusuru kuraklığı idi. Buraya giren su bozuk havalarda ve kış mevsimlerinde damlar ve pencere kenarlarından sızan yağmurdan ibarettir. Suyun bu kifayetsizliği yüzünden ülkenin nebatatı bir miktar mantar ile yosundan, hayvanları sıçan ve sansardan ibaret kalıyordu. Buna mukabil, bit, pire, tahtakurusu, kırkayak, örümcek, kene vesaire gibi haşarat nihayetsiz bir tenevvü ve zenginlik arzediyordu.

Bu itibar ile belediye Valde hanını boşaltmazdan evvel, İstanbulda yeni hamamlar açmak, eskilerine su temin etmek yolunu düşünmüş ve Valde hanının yıkılmasını bu eksiklerin tamamlanacağı güne tehir etmiştir.

İşittiğimize göre hamamlara su temini meselesi bazı güçlükler arzetmekte ve hamam suyunun metre mik'âbına konacak fiatlar yüzünden belediye ile hamamcılar arasında ihtilâflar çıkmaktadır.

Belediyede teşkil edilmiş bir su komisyonunun oksijen ve idrojen fabrikası kurmak ve bu fabrikaların çıkaracağı gazla ucuz hamam suyu yapmak meselesini tetkik ile meşgul bulunduğu haber alınmıştır.

KARİKATÜR

Nerede bulunuyorlarmış?

İngiliz kıralı 5 inci Jorj bahriyeliydi. Veliaht iken sitajını bir mektep gemisinde yapıyordu. Bir gün gemi kumandanı veliahtı çağırdı:

— Prens, dedi, şu anda gemimizin mevkiini tayin edin.

Prens kumandanı selâmlıyarak çıktı. On dakika sonra seyir raporile içeri girdi.

Kumandan kâğıda bir göz attıktan sonra prense hemen şapkasını çıkarmasını emretti.

Buna hayret eden delikanlı sordu:

— Neden kumandanım?

— Çünkü yaptığınız hesaba göre şu anda Londranın Vestminister kilisesi içinde bulunuyoruz.

LÂFIN DOĞRUSU:

Bir dalkavukla efendisi arasında:

Efendi — Söyle bakalım, Türkiyenin en güzel şehri hangisidir?

Dalkavuk — Nerede doğduğunuzu bilmediğim için bir hata irtikâp etmekten korkuyorum efendimiz.

Damat — Valde hanım nasıl beğendin mi?..
Kaynana — Çok güzel evlâdım ama, bıyıkların biraz büyük çıkmış!...

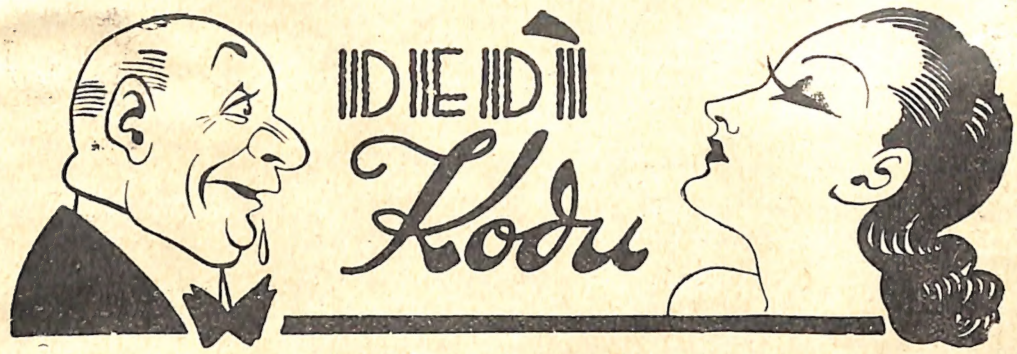

İmam Fıkraları:

Bismillâh Meselesi:

(M..) tramvayda para cüzdanını çarptırdığından acı acı şikâyet ediyordu.

Eski bir mahalle imamı olan ihtiyar ve sofu amcası:

— Kabahat kimsede değil, sende evlâdım, dedi, daha büyük bir felâkete uğramadığına şükret.

— Kabahat bende mi? O ne demek amca?

— Ne demek olacak... Abdest yok.. namaz yok, haç yok, zekât yok.. Allah böyle insana her belâyı musallat eder. Parayı cüzdana koyarken Bismillâh dedin mi?

— Yooo!!

— Cüzdanı cebine koyarken, evden çıkarken, tramvaya binerken Bismillâhi dedin mi? Demedin değil mi? İşte onun için Allah da senin paracıklarını başkasına yedirecek.

(M..) hiddetle sırıttı:

— Hakkın var amca... Tramvayda beni vuran yankesici daima abdest alır, namaz kılar, hacca gider, zekât verir. Arkamdan tramvaya binerken, elini cebime sokarken de mutlaka tekbir getirmiş ve Bismillâh demiştir ama nasılsa ben duyamadım.

●

ABDEST MESELESİ:

Bu da başka bir mahalle imamı hikâyesi...

Bay imam camie gireceği zaman şık bir delikanlının avludaki şadırvanın etrafında bir şey arar gibi telâşla dolaştığını gördü. Kalbinde bir rikkat uyandı ve kendi kendine söylendi:

— Görünüşe aldanmamalı, şu oğlan kıyafetinden zındığa benzer ama demek öyle değilmiş... İkindi namazına girmek için abdest alacak, su bulamıyor... Kardeş bizim iş de bir tuhaf oldu... Namaz kıldıracaksın cemaat bulamıyorsun... Cemaat geliyor fakat abdest alacak su bulamıyor... Kırkçeşme suları da kesildikten sonra bizim şadırvanlar, zengin kalbi gibi kurudu mu kurudu.

Namaz kılmak niyetile camiye girmiş bir genci geri çevirmek bay imam için yakışık alır bir hareket değildi. Abdest tazelemek için kapının arkasında daima bir ibrik su bulundururdu. Onu yerinden alarak delikanlıya götürdü.

— Evlâdım, abdest meselesi hakikaten zor oldu, dedi, sana şu ibriği vereyim de işini bitiriver.

Delikanlı elile karnını tutarak cevap verdi:

— Babacığım mademki bir hayır yapacaksın... Şunun bir geniş ağızlısını veremez miydin?

●

TEMSİLDE HATA OLMAZ:

Mahalle imamı zeki ve hüsnü niyet sahibi bir adamdı. Yeni rejimin faziletlerini derhal kavramış ve Ramazanlarda cahil halka anlıyacakları bir dil ile bir nevi yurt bilgisi dersi vermiye başlamıştı.

Bir Ramazan günü kalabalık bir cemaat karşısında vaız veriyordu, Cümhuriyeti şöyle izah etti:

— Cümhuriyet demek, halk hâkimiyeti demek, halk hâkimiyeti demek, halkın kendini dilediği ve düşündüğü gibi idaresi demektir. Size bir temsil ile bu işi daha iyi anlatayım. Cümhuriyet bir namaz gibidir. Ancak şu fark ile ki, namazda cemaat imama uyar, cümhuriyette ise imam cemaate uymak mecburiyetindedir.

— Hey eli bayraklının arkasındaki.. Budala budala ne bakınıyorsun... Şimdi tepelerim ha!...

— Baba baba, gel bak şu tepedekiler öyle açılmışlar ki!...

KADIN VE PARA

Yazan;
Necdet Rüştü

Ne yapayım dünyanın fâni hazinesini,
Verin bir genç kadının kuş tüyü sinesini,
Ne yapayım mihnetle gelen parayı, pulu,
Verin bir güzel dulu!..

★

İşte böyle güzeli geçirince elime,
Artık bir şey istemem, söylemem bir kelime!..
Pırlanta kuyumcunun, altın sarrafın olsun,
Gayrinin cebi dolsun!..

★

Ey Necdet!.. yeter bir hırka, bir de lokma,
Zengin olayım.. diye, başını derde sokma!..
Bu, Tanrı vergisidir; nasip değil herkese,
Düşme böyle hevese!..

★

Alinin külâhını giydirmeli Veliye,
Akıllısın!.. Demeli serseme, zırdeliye!..
Yalan birinci şarttır çekmek için parayı:
Ak yapmalı karayı!..

★

Ne yazık ki sen daha asrın malı değilsin:
Yalanda geri kaldın, diplomalı değilsin!..
Doğruyu söyleyince gürültüye boğarlar,
Dokuz köyden kovarlar!..

★

İyisi: Kendini çek zengin olma hırsından,
Didinme gece, gündüz... Etme dünyanı zindan!.
Hazineye değişip bir genç, güzel kadını,
Çıkar aşkın tadını!..

★

Ben böyle düşünürken gelip dedi ki, şeytan:
«Şimdi kadın kaldı mı bir hırka ile yatan?..
«Kimi doyuruyorsun öyle bir lokma ile?..
«Ümitlenme nafile!..

★

«Hırkanı başına çal, kadın ne yapsın onu,
«O genç dulun olmalı ipek kombinezonu!..
«Ona bir lokma yetmez... İyi doymazsa eğer,
«Başının etini yer!..

★

«Eski sözler değişti, bunu öğrenmektir iş:
«Şimdi: Sabreden derviş sıkıntıdan gebermiş!..
«Kanaat: Dipsiz ambar!.. İleri atılmalı,
«Sürüye katılmalı!..»

★

Şeytan yıkılıp gitti... Verdim nihayet karar:
Fâni hazneleri dünyanın neye yarar!..
Mademki: Aşk = paradır; kestirme yolu seçtim
Kadından da vazgeçtim!..

Necdet Rüştü

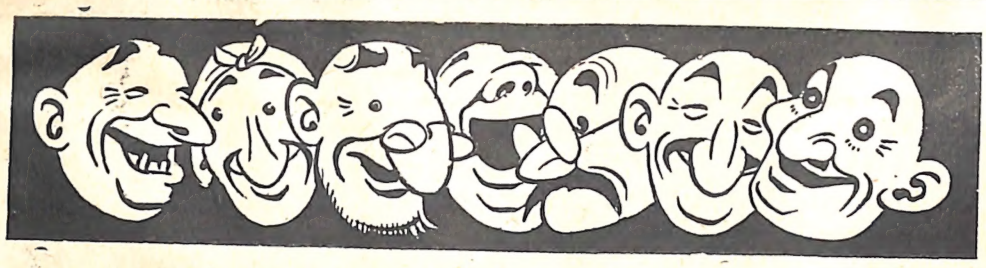

PAZARLIĞA PAYDOS

Millet Meclisine yeni bir lâyıha verildi. Pazarlık denilen kepazelik ortadan kalkıyor. Biraz düşünürsek, gözünü kırpmadan iki yüz kuruş istediği malı «Senin güzel hatırın için» yavesile elli kuruşa bıramak bir çeşit dolandırıcılık teşebbüsü idi. Sade dolandırıcılık olsa suçu esnafa aittir. Fakat bir de müşterinin fiziyonomisine bakıp sersemliğini hesapladığı düşünülürse, insan büsbütün dinden imandan çıkıyordu. Bu kötü ve geri âdetin büsbütün ortadan kalkması arifesinde bir muharririmiz parlak bir anket yaptı. İşte yazıyoruz:

Çarşıya çıktım, Manifaturacı Salamonun dükkânına girdim. Tezgâhın arkasına oturmuş, özene bezene bir şeyler yazıyordu. Yaklaşıp baktım. Mürekkeple fiat etiketleri donatıyor.

— Hayrola bay Salamon, nedir o yazdıkların? diye sordum.

— Fiat listeleri, dedi, hazırlıyoruz.

— Neye hazırlıyorsunuz?

— Pazarlik kalkincas, her şeyin kıymeti üzerinde olacak,

— Pekâlâ, fakat daha kanun çıkıncıya kadar epey vakit var.

— Haydi sen yabanci deyilsin, soyleyeyim. Bunu ben da biliyorum ama, işim ancak biter.

— Sebep!

— Yuf olsun sana be! Sabah itiketi ayri olacak! Malûm a, siftah meselesi.. Öğle itiketi ayri olacak, akşam pazari yine ayri. Sonram, paskalya, yortu, bayram, yılbaşi, Ramazan itiketleri de ayri olur. Dosta, düşmana da ayri ayri itiket yapmali.

— İyi ama sen bunu kanun çıktıktan sonra zor söktürürsün.

— Sen Hoca Nasrettin hikâyesini bilir misin?

— Hangisi o?

— Mübarek hoca, gölün kenarina yitmiş, bir kaşik yoğurt yer, bir kaşık göle atarmiş. Sinin yibi bir uğursuz önüne çikmiş; «Ne oluyor?» diye sormuş, hoca merhum «Göle yoğurt mayasi atiyorum» demiş. Uğursuz sirita sirita, «hiç göl yoğurt tutar mi?» der demez hoca cevabi yapiştirmiş: «Ya tutarsa.,.»

İşte bizimki da o hesap. Elâlem pazarliksiz ticarete yirişince ya bizim usul sökerse birkaç para dünyalik topliriz, yan yeliriz.

Salamonu hulyasile başbaşa bırakıp yürüdüm.

●

Bodosun da suratından düşen bin parça oluyordu.

— Sorma keyfim gaçıh, dedi, gayri ahsatada dat duz galmadı adamım. Bu işlerin de keyfi gaçtı.

— Sebep.

— Pazarlıh olmayınca esnaflığın çekiver guyruğunu... Müşteri gelir, hele bir de sözü sohbeti yerinde adamsa koyma keyfine. Sen beş istersin o iki verir. «Olmaz» der surat idersin, «Olur» diye ayah direr. Sen inersin dört buçuğa o çıhar iki yirmi beşe. Bulaşırsın yemin etmekliğe, o kendiyi gapar goyuverir. Eğer büsbütün erbap ise ceplerini tersine buher, cüzdanını önüne açar, «Vallâhi de, billâhi de başka param yoh» diye and ider. Üç buçuğa inersin. Bırakır, tükândan çıkar. Desgâhtarı peşisira yollar, üçte garar gıldığını bildirirsin. Döner gelir iki buçuk verir. «Var hayırını gör» deyi paketlersin.

— Peki, bu da tatlı şey mi be Bodos ağa?

— İlbet tatlıdır. Zabahtan akşama gıdar tükânda pineklemek golay mı

Bay terzi — Bunda sıkılacak ne var? A iki gözüm, evli olduğun meydanda!.

ceerim? Böyle bir iki yarenlik neme yetmez. Hem ben pazarlık bilmiyen müşteriden haz etmem. İstediğini veriverirse adamın dañgalağını gazıklamak iş mi sanki...

●

Rizeli yazmacı Dursun efendi daha başka türlü konuşuyordu:

— Böyle pi şey tuymuşluğum var! Tükânı satacağum kibi keleyi ba!

— Aman neden Dursun dayı?

— Pileyimusun pizim mûşterilerin çümlesi kan ayakludur. Pazarluksuz aksata etmezler. O verecek sâ 10 kuruş, sen isteyeceksun pir mecidiye. O verecek on iki kuruş da, sen tayanacaksun.

— İyi ama o zaman müşteriler de pazarlık etmiyecek.

— Öyle müşteri haniyadur. Pu devurda karı kısmı pazarluksuz söz eder mi hemşeri? Tükânci kısmı sapurlu olacak tedumse işte pu pazarlık sebebine tedum!

Tur hele pu işe de elpet akul eretsek.

●

Esnaf umumiyetle pazarlığın kalkmasından şikâyetçi idi. «Bir de müşterilerin fikrini anlıyalım» dedim. Birisine sordum:

— Ben bu yeni kanunu beğenmedim, dedi, şimdiye kadar pazarlık ayni zamanda bir zekâ ölçüsüydü.

— Nasıl oluyor?

— Malın kıymetine, dayanıklığına, kesenin o günkü vüsatine, girdiğin dükkânın şıklığına, büyüklüğüne, hattâ tezgâhtar bayanın yüzüne, gözüne göre fiat değişirdi. Şimdi bütün bu zevkler, bu ihtisas işleri kalmıyacak, elli kuruşa aldığın bir kravatın aynını üç liraya yutmuş bir ahbaba karşı istihza ile karışık bir merhametle «Vah vah! Seni kandırmışlar ayol» diyemiyeceğiz. Ağdalı ağdalı çekişmeler, dükândan çıkıp tekrar girmeler, izzeti nefis meselesi yapmış görünerek yüz otuz beşten, yüz kırka çıkmamalar, «Sizin güzel hatırınız için beyefendiciğim» hitabesile herkesten ayrı ve herkesin üstünde bir muameleye maruz bulunmalar hep hayal olacak. Çarşının, pazarın keyfi kaçacak vesselâm.

Sade bukadar mı ya, her değişmede olduğu gibi pazarlığın ortadan kalkması da huyumuz, âdetlerimiz, hattâ lisaniyatımız üzerinde tesir yapacak.

Meselâ: On aşağı, beş yukarı tutturabildiğine hesabından vazgeçeceğiz,

Çekişmek huyumuzdan ileri gelen çekişe çekişe pazarlık maziye karışacak! Bilhassa evdeki pazarlık artık mütemadiyen çarşıya uyacağından bu nefis ata sözü bütün kıymetini kaybedecek, yavaş yavaş unutulacak, mânasızlaşacak!

●

Müşterinin hakkı var. Bütün bunlar tıpkı pazarlık için yapılmış olan bu mersiyemsi yazının beş sene sonraki acayip ve saçma haline gelecek.

«Ezmanın tebeddülü ile ahkâmın tagayyürü inkâr olunmaz» diye bir söz vardır. Galiba bu sözden başka her şey böyle mânasız kalmıya mahkûm!

Kulak misafiri

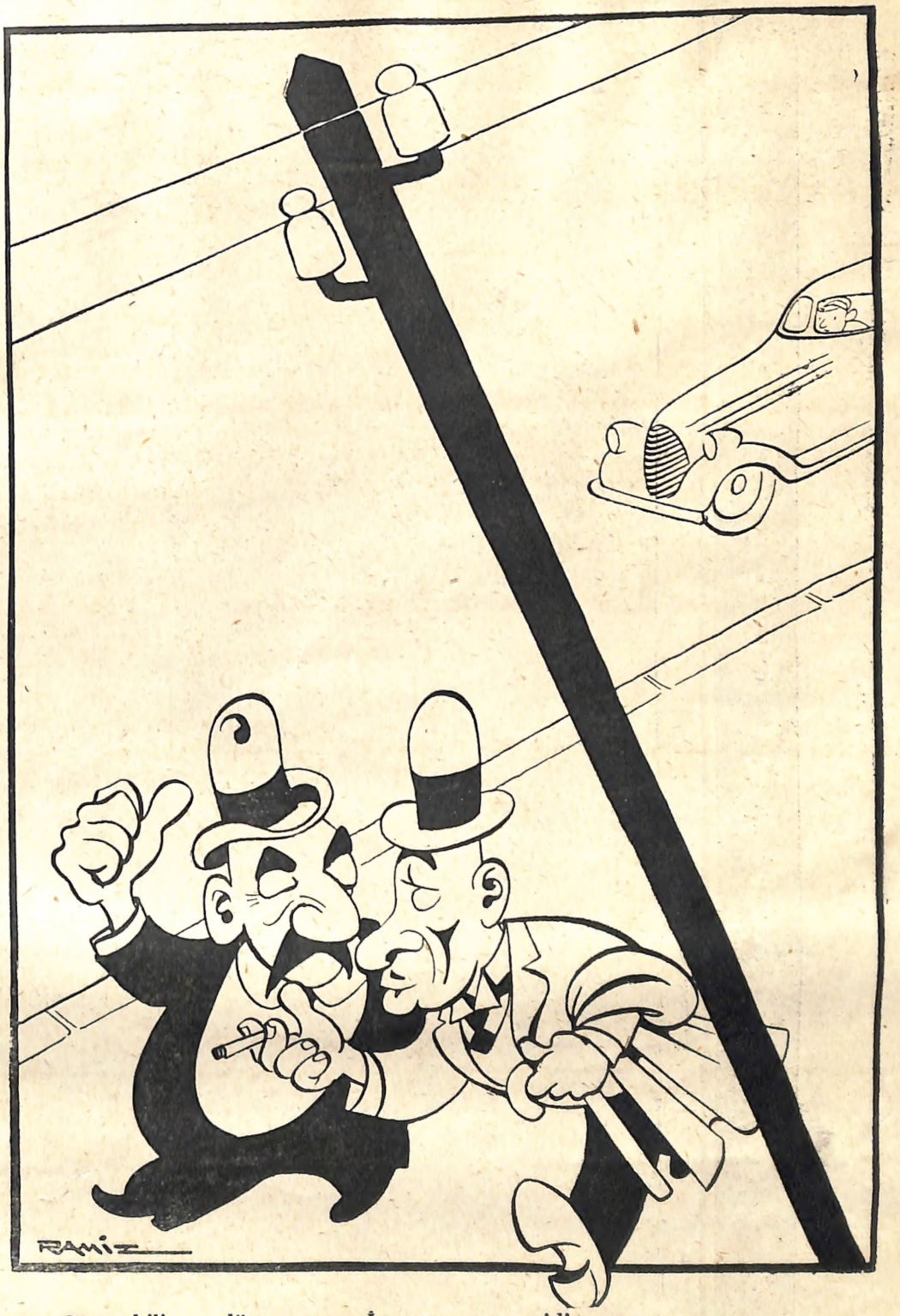

— Otomobilin ne lüzumu var. İşte geze geze gidiyoruz...
— Yakında pazarlık kalkacakmış, taksinin de keyfi kalmıyacak!...

SÜRPRİZ:

Kahvehaneye gülerek girdi. Ahbapları sebebini sordular:

— Karıma bir sürpriz yaptım.

Dedi.

— Nasıl?

Dediler. Anlattı:

— Dün, doğduğu güne raslamıştı. Bir demet çiçek götürdüm.

— Sen çıldırdın mı? Bunun süpriz neresinde?

— Şurasında ki, biçare bir mevsimlik pardesü bekliyordu.

Çinin davetsiz misafiri mağlûp oluyor!..

YAZA YAKIN

Kış arkamızda kaldı, önümüz ilkbahardır,
Serde artık ne odun, ne kömür derdi vardır.
Tiyatrolar kapadı halka kapılarını,
Çalgılı kahveler de şimdengeri mezardır.
Bugün çiçekli kırlar renkli birer sinema,
Yarın zengin plâjlar birer bedava bardır.

Çarşamba, perşembedir sanki her gün şehirde,
Köyde de sanki her gün cumartesi, pazardır.
Can sıkmıya başladı artık şehir hayatı,
Bizim apartıman da avuç içi kadardır.
Hoş olur çoluk çocuk bir yazlığa taşınsak..,
İlk bakışta gözümü dolduran, Adalardır.

SİYASÎ KURLAR MÜNASEBETİLE: 1938 de Romeo - Jüliyet!...

DÜŞÜNCELER

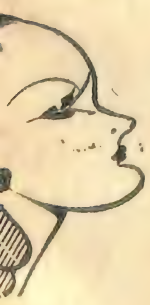

Gittim Büyükadaya, küçük bir köşke baktım,
Kirasını söylesem akıllara zarardır.
Yeşilköye giderek yine bir ev beğendim.
Bahçesi geniş ama, kendi oldukça dardır.
Yazlığını sorunca dediler: Beş yüz lira!
Satın almak değildir niyetim, isticardır!

Suadiye tarafı daha tuzlu göründü...
Bence en şekerlisi ya Bebek, ya Hisardır,
Kırk yıl yazı yazanlar bir köşede dinlenir,
Bir tekaüt olmıyan Mehmet Behçet Yazar'dır.
Bu da bir başka türlü şiir oldu, Çamdeviren,
Okumıyan bahtiyar, okuyan bahtiyardır!

ADAMA ADAM

Soyadı kanunu yeni çıkmıştı.

Bütün mahalleli birkaç gecedenberi bu soyadı meselesile meşguldü. Hele mahalle kahvesinde başka bir lâf edilmiyordu. Dünya siyaseti, Selâmet beyin saçına sakalına bakmadan altı ay evvel ölen refikasının arkasından hemen evlenmiye kalkması, aktarın dükkânını satması hep unutulmuştu.

Herkes evindeki lûgatları koltuğuna alıp kahveye geliyor, harıl harıl kendisine ve ahbaplarına soyadı arıyordu. Yerden mantar gibi çıkı çıkıveren «Türk adları» başlıklı risaleler de meydana saçılmıştı. Bazıları:

— Soyadından yana biz rahatız, diyorlardı. Çok şükür yedi göbek sülâlemiz malûm. Zaten nüfus tezkeremizde aile adımız var. Yalnız zadeliğimizi gilliğe, yahut oğulluğa çevireceğiz.

Bazıları da mühimsemiyorlar: — Herkes alsın da sonra düşünürüz, diyerek altı kol iskambilden ayrılmıyorlardı.

Fakat asıl gönlü rahat olanlar, tabiatlerine, huylarına, işlerine göre soyadı almayı peşinen kabullenenlerdi. Meselâ: Sessiz sedasız bir adam olan mütekait Sükûtî bey «Yavaş», farfaracı bir zat olan emlâk tellâlı Aslan bey, «Keskin», dalkavukluktan yetiştiği rivayet edilen Tosun efendi «Girgin», suyolculuğu yapan Remzi usta «Suer», seyyar satıcı Arif baba «Gezer» soyadlarını almışlardı.

Bir takım komşular bu gayrete uzaktan seyirci kalıyorlardı. Zira bunların uzaklarda olan ağabeyleri, hürmetkârı oldukları büyük akrabaları hangi soyadını alırlarsa uymıya mecburdular.

Bu gürültü arasında en rahat adam Sezai Toksözdü. Sezai Toksöz bu iddialı soyadını eskidenberi taşıyordu. Fakat resmen değil, ahbaplar arasında. Toksözlük onda âdeta bir hastalıktı.

Hani «Şehlâ falan bilmem, kör vesselâm» diyen adamlar vardır ya, işte Sezai Toksöz bukadar dobra konuşurdu. Nerede olursa olsun, kimin karşısında bulunursa bulunsun sözünü sakınmazdı. Bu yüzden başına gelmedik belânın kalmadığını bilen ahbapları:

— Etme Sezai, bırak şu dik kafalılığı! Sen doğru söyliyenlerin dokuz köyden kemali hecaletle kovulduklarını bilmez misin derlerdi.

Sezai Toksöz bu doğru söze karşı kaşlarını çatıp gözlerini devirerek:

— Bilirim, diye cevap verirdi, bilirim ama, dünya dokuz köyden ibaret değildir.

●

Sezai bu doğru söylemek illetine nereden giriftar olduğunu kendisi de iyice bilmezdi. Bu cihet sorulduğu zaman:

— Biz sülâleden böyleyizdir, derdi. Peder, pederin pederi, onun pederi, hep doğru söylerlermiş. Babamdan bana nasihat, asılmıya götürseler doğru söylemektir. Ben şimdiye kadar bunun zararını değil, faydasını gördüm.

Böyle diyordu ama, dikine konuşması yüzünden hiç bir işte taban tutturamadığını herkes biliyordu.

Mütareke devirlerinde Maarife intisap etmiş. Bir kız mektebine hoca olmuş, zamanın büyüklerinden birinin kerimesini incittiği için defedilmişti. Sebep sonra anlaşıldı. Kızcağızın çantasında bir deste aşk mektubu yakalamış, zavallıyı:

— Alâmeleinnas âşiftelik yapıyor diye inzibat meclisine sevketmiş, müdürün:

— Ne yapıyorsun Sezai bey, mahvoluruz. Demesine aldırmamış, nihayet kızın pederi ağır bastığı için maaşından olmuştu.

Sonra hususî şirketlerden birine neşriyat müdürü oldu. Bir kere şirketin adı gazetelere düştü. Muhbirler Sezai beyin etrafını aldılar:

— Ne demiye merak ediyorsunuz. İşini dalavere ile yürüten bir müessese elbet sonunda rüsvay olur.

TABİATTEN SUAL OLUNMAZ AMMA:
— Bukadarını da kanunen menetmek doğru olmaz mı?..

Deyip işin içinden çıktı. Tabiî ertesi gün kovuldu.

●

Sezai bey doğruluğun babadan miras olduğunu iddia ederdi ama, ailesini yakından tanıyanlar bu söze inanmazlardı. Zavallı adam gençliğinde bir iki kere bir iki kişinin menfaatine doğruyu söylemiş, adı «Doğrucu» ya çıkmıştı. «Bir insanın adı çıkacağına canı çıksın.» derler ya, doğrudur. Biçare Sezai bu lâkabın âdeta tesiri altında kalarak gitgide yalan söyliyemez, ağzına geleni zaptedemez olmuştu.

Bu huyundan hiç memnun olmadığını bilhassa başına doğruluktan felâket geldiği zamanlar itiraf edecek gibi görünürdü. Fakat senelerin itiyadına tekrar kapılır, huyundan memnun kaldığını söyliyerek söze nihayet verirdi.

Sezai beyin doğru sözlülüğünü bütün ahbapları, bütün kendisini tanıyanlar hoş görürlerdi. Zira o yalnız doğru değil, ayni zamanda zarif de konuşurdu. Keyifli zamanlarında lâtifeler, haphazır cevaplarla kahve halkını kırar geçirirdi.

●

Soyadı meselesini en sıkıntısız atlatan Sezai bey oldu. Nüfus daireleri kalabalıklaşmadan gitti «Toksöz» adını tescil ettirdi.

Ne dersiniz, soyadı galiba Sezaiye uğur getirdi. Senelerdenberi işsiz dolaşıyordu. Soyadını alır almaz nüfuzlu bir ahbabının gayretile yine hususî şirketlerden birine yerleşti.

Müdiri umumînin daha yüzünü görmemişti. Çok şirret, çok sert bir adam olduğu rivayet ediliyor, memurlar yanına besmele ile giriyorlar, pancar gibi kızarmış çıkıyorlardı.

İşe başladığının altıncı günü, öğleye doğru müdiri umumînin odasındaki zil insanın içini isyanla sızlatan bir inat ve kibirle ötmiye başladı. O sabah odacısı zaten etrafa gözdağı vermiş:

— Müdür bey bugün kaşları çatık geldi, demişti, aman dikkatli davranın.

Büro şefinin, muhasibin zaten bu sözle iflâhları kesilmiş, betleri benizleri atmıştı. Hele zil hırçın hırçın ötünce hepsi biribirlerine baktılar. Nihayet içlerinden biri bizimkine:

— Sezai bey, dedi, lûtfen bakıverir misiniz ne istiyor?

Sezai bey masasından rahatça kalkti, mahalle kahvesine girerken takındığı, kendinden emin, babacan tavrını omuzladı. Kapıyı açıp müdürün odasına daldı.

Müdür o zamana kadar tanımadığı Sezaiyi karşısında görünce hemen küplere bindi:

— İçerde başka adam yok mu be herif, diye gürledi. İçerde başka adam yok mu?

Sezai bir anda boş gezdiği günlerin mahrumiyetlerini düşündü ve yine bu an içinde ağzında yutulamıyacak kadar kocamanlaşan cevabı hazırladı. Ve gürlemenin tamamile aksi çok sakin ve çok hakaret edici bir sesle:

— Yok bey zadem, dedi, adamı adama gönderdiler, beni de sana!

Ve cevap beklemeden dışarı çıktı. Şapkasını pardesüsünü kavradı, ıslık çalarak mahalle kahvesinin yolunu tuttu.

İspinoz

Yahudinin Askerliği

Askerlik yaşına girmiş dört istanbul delikanlısı konuşuyorlardı.

Ahmet — Ben topçu olmak isterim, dedi, benim gibi bir futbolcu için topçuluk biçilmiş kaftandır.

Mehmet — Benim de piyadelik işime gelir, dedi, malûm ya, koşu müsabakalarında hiç bir zaman beşinciden aşağı düşmüş değilim.

Hasan — Bana en ziyade deniz askerliği yaraşır, dedi, güzel yüzerim, güzel kürek çekerim, hâsılı denizle aram iyidir.

Dimitri levazımda çalışmayı tercih ediyor:

— Ben şimdiye kadar hep mağazalarda çalıştım, bu işlere aklım erer, diyordu.

Mordohaya ne olmak istediğini sordular, o cevap verdi:

— Ben en çok suvari olmak isterim, dedi, yüzel bir atim olur.

Ötekiler sordular:

— Biz her birimiz askerliğin kendimize uygun bir sınıfını intihap ediyoruz. Senin süvarilikle ne alâkan var?

Mordohay cevap verdi:

— Suvarilik hepsinden iyidir de ondan. Altimda at var be. Duşmani yorur yormez çabuk çabuk kaçarim.

HASTALAR:

— Doktor öyle söyledi «Hastalığı geçti» dedi...

— Olabilir, fakat ben iyi olmadım!..

Deniz kenarında

İki yalı komşusu idiler. Her gün yalılarının önündeki rıhtımda otururlar, oltalarını denize atarak akşama kadar balık beklerlerdi.

Bir gün birisi:

— Çok şükür tuttum, diye bağırdı.

Komşusu heyecan, hayret ve hasetle sordu:

— Ne balığı?

Öteki cevap verdi:

— Balık değil... Gömleğimin içine hınzır bir pire girmişti, iki saattenberi sırtımı haşlayıp duruyordu. onu tuttum.

ÇİÇEĞİ BURNUNDA NİŞANLI

Bay (D..) evlenecekti. Nişanlısı son derece sakil, topal, kekeme ve sonra da elliye merdiven dayamış bir ihtiyar kızdı. Fakat buna mukabil bankada on beş bin lirası vardı.

Bir arkadaşı (D..) yi tebrik ederken müstehziyane sordu:

— Nişanlın güzel mi bari?

— Güzel tarafı da var, çirkin tarafı da...

— Yaşı kaç?

(D..) gözünü kırparak cevap verdi:

— On beş bin...

HALİNE ŞÜKRET:

Bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Geçenlerde üstünüze şifalar grip olmuşum. Doktor çağırdım. Arkama vantuz çekmemi, ayaklarımı sıcak suya koyarak terlememi, ılık bir suya birkaç damla tentürdiyot damlatıp içmemi, perhiz yapmamı söyledi. Vizite parası olarak da iki liramı alıp gitti.

— Haline şükret. Namuslu doktora düşmüşsün.

— Neden?

— Bukadar ilâcı ve tedbiri birdenbire söylemez, beş defa gidip gelerek on liranı alabilirdi.

ALİ İSENİZ VELİYE:

Ali - Veli şürekâsına bazı eşyalar ısmarlamıştı. On beş gün geçtiği halde gönderilmeyince kan beynine sıçradı. Dükkâna girdi, bağırıp çağırmıya başladı. Müdüriyet odasından bay Ali çıktı. Ellerini uğuşturarak:

— Affedersiniz efendim, dedi, kusur edilmiş.

Müşteri gözlerinden alev saçarak:

— Bana bakın, dedi, siz Ali bey iseniz Veli beye, Veli bey iseniz Ali beye söyleyin, şerikiniz sersemin, budalanın biridir. İşte bukadar.

Ve hiddetle çıktı gitti.

NEREDE GÖRMÜŞ?

Nişanlısile beraber Yalovaya gidiyordu. Vapurla Adalar önünden geçerken sigarasını yakmak istedi, kirbitinin kalmamış olduğunu gördü. Karşısında oturan pos bıyıklı bir adamdan ateş istedi.

Bu çehre ona yabancı görünmüyordu. Sordu:

— Pek bulup çıkaramıyorum ama, ben sizi galiba bir yerde gördüm.

— Olabilir... Ben sizi hatırlamıyorum.

— Ben görüştüğümüze katiyen eminim ama nerede? Siz Fındıklıda mı oturursunuz?

— Hayır.

— O halde mahalleden değil, başka bir yerden olacak. Merak ettim, mutlaka bulacağım. Siz ne iş görürsünüz?

— Tımarhanede gardiyanım.

Sağlam kefil

(M..) arkadaşı (S..) e yaklaştı:

— Sen iyilik etmeyi çok seven insaniyetli bir adamsın, dedi, bizim zavallı (R..) çokdarda kalmış. On liraya şiddetle ihtiyacı var... Bu parayı borç olarak ona vermek lûtfunda bulunur musun?

— İyi ama ben (R.) yı hayatımda ya iki, ya üz kere gördüm. Nasıl adam olduğunu bilmem.

— Teessüf ederim (R..) emniyet edilmiyecek bir adam olsa ben araya girer miyim? Bana itimadın yok mu?

— Orası da doğru ya... Yalnız bu on lirayı nereye vereceğini bana söyliyebilir misin?

— Elbette... Bana beş senedenberi borcu var... Onu verecek...

İDEAL KOCA

Birisi köpek balığını tarif ediyordu:

— Son derece güçlü kuvvetli bir hayvandır. Gözleri pek iyi görmez, her şeyi kolayca yutar.

Salona yeni girmiş olan bir genç kadın sordu:

— Kimden bahsediyorsunuz Allah aşkınıza... Tarif ettiğiniz erkek hangi bahtiyar kadının kocası?

BORÇ BELÂSI:

Borç belâsından bir türlü kurtulamıyan iki kafadar biribirlerile dertleşiyorlardı:

Biri — Dünyada birisinden borç para almaktan daha zahmetli ve acı bir şey biliyor musun, dedi.

— Biliyorum... Alınan borcu vakti geldiği zaman iade etmek... Papağan

TARİHTEN ÇİZGİLER: VATAN VE VATAN EVLÂTLARININ ZEVK VE SEFAYA FEDA EDİLDİĞİ DEVİRDE:

Sarayda erkânıharbiyeden gelen miralay — Paşa hazretleri, dün gecedenberi bekliyorlar. Arnavutluktaki âsilere karşı iki fırka askerin sevkine irade istihsal buyurulacaktı. Şimdi telgraf makinesi başında cevap istiyorlar, bir iki saate kadar asker sevkedilmezse netice memleket ve askerler için çok zararlı olacakmış...

Mabeyinci paşa — Aman mrialay bey oğlum, acele işe şeytan karışır! Hele biraz sakin olun. Şevketlû efendimiz şimdi 50 inci kadın efendi hazretlerinin dairelerindedir.., Yarın akşama kadar çıkmıyacaklar,,, Saniyen, efendimiz kan dökülmesine taraftar değildirler, bakalım asker sevkine veyahut sevkolunacak askere fişek ve kasatura verilmesine razı olacaklar mı?

DEVE İLE KARINCA...

Devenin biri otlarken bir karınca gördü. Karınca kendisinden beş misli büyük bir taneyi yuvasına götürmiye çalışıyordu. Deve hayretle sordu:

— Bana baksana.... Demindenberi dikkat ediyorum. Kendinden on misli büyük bir taneyi taşımıya çalışıyorsun, halbuki ben sırtıma iki çuvaldan fazla yükletseler götürmem.

Karınca taneyi bırakmadan cevap verdi:

— Elbette koca sersem, ben bunu kendim için taşıyorum, sen taşıdığını eller için yükleniyorsun.

Gevezelik..

İki genç kız şöyle konuştu:

— Nişanlınla ayrılmışsın. Sebebi ne?

— Sorma kardeşim, kabahat hep annemin gevezeliğinde... Geçen akşam damdan düşer gibi, «Benim gençliğim de tıpatıp kızıma benzerdi» deyivermez mi?

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 15 —

Kendi aramızda ehemmiyeti yok ama, patrona saygılı, nazik görünmeliyiz. Kalk oradan... Kalk hadi. Biri gelir yahu kalk.

Necati yine aldırmadı. Fakat bu sefer sesini kendisine mahsus bir tatlılıkla yumuşatarak:

— Osman Nuri, dedi, dinle beni. Sana bir şey söyliyeceğim. Ben seni Bursada biraz aldattım. Buna şimdi nekadar üzüldüğümü bilemezsin. Ben esas itibarile yalan söylemeyi sevmem. Sakın bu sözüme bakarak dosdoğru bir adam olduğumu zannetme. Fakat o yıkılasıca otelde sana bir türlü hakikati söyliyemedim. Beni anlıyamıyacağından çekindim.

— Necati ne oluyoruz. Mükemmel yazıhanenin başına geçip bana rol mu kesiyorsun. Bırak şakayı Allahını seversen. Oradan kalk, patronu gördükten sonra doğru bize gidelim hem işimizi, hem de Belmayı nasıl bulacağımızı müzakere ederiz. Hakikat falan diye ağzında bir şeyler de geveliyorsun. Söyliyeceğini açıkça söylesene be yahu! Kalk oradan diyorum sana... Haydi kalk da ne derdin varsa dök..

— İşte asıl mühim mesele bu koltukta.. Bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Bu mendebur koltukta anlatılmalı. Yani...

Bu esnada kapı açıldı, hizmetçi Necatiye:

— Sofra hazır beyefendi, dedi. Kapıyı kapıyarak çekildi.

Osman Nuri:

— Ne oluyoruz, diye atıldı. Ne dedi Necati, sana ne dedi? Beyefendi gibi duydum.

— Doğru Nuri, maalesef buraların beyefendisi benim.

— Sen misin?

— Evet, Ahmet Yarar.

— Ahmet Yarar sensin ha! Demek yerine zengin sayıldığım zat sizsiniz? Odamdaki kediler... Gördüğüm itibar..

— Evet Nuriciğim, ne yapayım. Kızım arkamdan telefon etmişti. Seni ben zannettiklerini görünce sesimi çıkarmadım. Hattâ seni söylememiye kandırdım. Gazetemin müsabakasına Necati namı müstearile iştirak etmiştim.

— Şu halde beyefendi beni bu dakikaya kadar gösterdiğim saygısızlıklardan...

— Rica ederim Nuri, benimle böyle konuşma... Karşı karşıya budalalık etmiyelim... Nezaket gösterip kırıtmıyalım canım... Neden konuşmanı değiştiriyorsun, neden? Çünkü ben zenginim, sen fakirsin. Zengin olmak büyük bir cürümse bile bunda benim kıl kadar kabahatim var mı? Kısa fakat sağlam bir dostluğu hemen unutabilir misin?

Ayağa kalktı, Nurinin koluna girerek onu pencerenin önüne götürdü. Önlerinde çırpıntılı bir deniz vardı. Anadolu sahilinde fenerler kırpışarak yanıyorlardı. Ahmet Yarar:.

— Dinle de anlatayım, dedi, fakirlere, züppe zenginlerin nasıl muamele edeceklerini öğrenmek istiyordum. Sade bunu öğrenmekle kalmadım, senelerdenberi çok zengin bir adamdım. Herkes benimle, servetim ve kudretim için dost olmak istiyordu. Eski arkadaşlarımın bir çoğu uzakta idiler, bir çoğu da dalkavuklaşmışlardı. Seni buldum. Sende yıllardır aradığım riyasız dostluğu buldum. Ben böyle konuşmayı hiç beceremem. Haydi sık elimi, dostluğumuzu hiç bir düşünce, hiç bir fark ortadan kaldıramaz. Ben seni en müşkül zamanlarımda denedim. Haydi kucakla beni Nuri.

Kucaklaşırken Osman Nuri:

— İyi adamsın Necati, pardon Ahmet, dedi, çok iyi insansın sen.

* * *

Yemek salonuna geçtikleri zaman Ahmet Yarar'ın keyfine pâyân yoktu. Osman Nuri hakikati zannettiği kadar yadırğamamıştı:

— Ah şu kadınlar, ah, dedi, bir türlü toplanıp gelemezler.

— Bir kızın var değil mi Ahmet? Kaç yaşında?

— Tam evlenecek çağda. Bir, iki gün evvel de nişanlandı.

— Tebrik ederim. Fakat benim Belmamı nasıl bulacağız? Sana adres vermedi mi?

— Vermedi. Maamafih üzülme, hem adresi, hem de Belmayı buluruz.

— Buna eminim, sen de yardım ettikten sonra bir nişanlımı bulamazsam, kendimi adamdan saymam.

Kapı açıldı, Osman Nuri çorba kâsesile içeri gireni görünce hayretinden donakaldı. Kâseli adam Osman Nuriye hiç dikkat etmemiş gibi kâseyi sofraya bırakırken delikanlı:

— Sadık bey, diye bağırdı. Hey Sadık bey, bu ne hal?

— İyilik beyim.

— Hani senin deri şirketi?

Ahmet Yarar Sadıkın yerine cevap verdi:

— Battı, şimdi yanımda çalışıyor. Şimdi dedimse tam on beş senedir beraberiz. Mel'un otele yalnız gitmiyeyim dedim de asıl bizim Sadıkı tebdili kıyafetle yardımcı götürdüm. Rölünü elhak güzel yaptı.

Sadık yüzünü ekşiterek cevap verdi:

— Güzel yaptı demek dile kolay bir de bana sorun.

Osman Nuri:

— Sadık bey, müsaade et de elini sıkayım, dedi, hakikaten işini iyi becerdin. Necatinin odasına girince neden küplere bindiğini şimdi anlıyorum.

— Rica ederim Nuri bey, o Allahın belâsı buz dolabına oda demeyin.

— Merak etme Sadık, dönüşte hepinizin acısını çıkardım. Zengin olmadığımı, meteliksiz bir herif olduğumu söyledim.

— Bu bir şey değil, asıl intikamımızı bizim beyefendi alacak. Haberiniz var mı? Otele talibiz. Yakında bizim malımız olacak. O direktör olacak budala ile kapıcı olacak serseriyi kovacağız.

— Sahi Sadık, bu meseleyi Emlâk şirketi müdürüne havale ettimdi, telefon edecekti. Mal sahibi ile görüşmüş mü?

— Hiç telefon eden olmadı.

— Otelin kira işlerile meşgul olan avukatı evinde bulacaktı. Demek daha görüşememiş.

Osman Nuri bu konuşmayı hayretle dinliyordu. Nihayet dayanamadı.

— Sahi mi söylüyorsun Necati, pardon Ahmet, dedi, oteli satın mı alacaksın?

— Evet.

— Buna bir şey denemez ama, zavallıları kovmıya hakkın yok. Onlar vazifelerini yaptılar. Büyük Kar otelinin kendine mahsus müşterileri vardır. Necatiyi, Osman Nuriyi kabul etmemekle hattâ deflemekle vazifelerini yapmış oldular. Lâf arası züppe dediğin zenginlere mahsus olan bu oteli böyle çomarlardan başkası da idare edemez.

— Ne dersin Sadık, Osman Nurinin hakkı var mı?

— Bu bakıma haklı efendim.

Üç erkek konuşurlarken Osman Nurinin annesi içeri girdi. Oğlu:

— Anne, dedi, bak bizim Necati kimmiş.

— Biliyorum evlâdım, bana hanım kızım her şeyi anlattı. beni gülmekten kırdı geçirdi. Seni zengin zannettiler ha! Beyefendiyi kovmuşlar. Ama beyefendi yüzünüze karşı methetmek gibi olmasın ama kızınızı pek beğendim. Yeni de nişanlanmış.

— Evet, anneciğim, galiba iki düğünü birden yapacağız.

Ahmet Yarar ciddiyetle fikrini söyledi.

— İşte burası da ayrıca mühim bir dava!

Dava kelimesinin son hecesinin telâffuzu bitmeden kapıda biri genç, biri yaşlı iki kadın göründü. Bunların görülmesile Osman Nurinin bir iskemle devirerek fırlaması, genç kızı kucaklaması bir oldu.

Belmayı bir taraftan sımsıkı tutarken, bir taraftan da söyleniyordu:

— Neredesin? Benden habersiz neden savuştun... A, Ayşe teyze de burada... Aşkolsun Ahmetciğime, bana sürpriz yapmak için ikinizi de davet etti ha! Aşkolsun...

Genç kız kendisini kurtararak cevap verdi:

— Hatırlıyor musun Nuri, bana babamı sorduğun zaman ne demiştim. Tıpatıp Necati efendiye benziyor demedim mi?

— Evet...

— Sade evet mi? Daha anlıyamadın mı sevgilim.

— Ha... Dur hele... Anlıyorum.... Anlıyacağım... Ne diyorsun Belma... Kızı sen misin. Necaticiğimin kızı?

— Hah şunu bileydin.

Bunu söyliyen Ahmet Yarar, katıla katıla gülüyor ve iki kahkaha arasında:

— Bana damat olduğun iyi Nuricik, diyordu, şaşırıp polis hafiyesi olsaydın az vakitte kepaze olurdun... Haydi yemeğe... Açlıktan ölüyorum.

Tasta âlâ tarhana çorbası vardı. Arkadan kurufasulye ile pilâv geldi.

Kompostoyu yerlerken telefon çalındı. Ahmet Yarar bizzat kalktı. Hepsi kulak verdiler.

— Allo... Emlâk şirketi müdürü Sakıp bey mi? Ben Ahmet Yarar...

Osman Nuri fısıldadı:

— Ahmetciğim, bukadar mesut bir günde ısrar etme. Bırak zavallıları..

— Ben Ahmet Yarar... Otel sahibi satmıyormu imiş. Ne demek, her kaç lira verilse vız mı gelirmiş, Sahibi kim? Yaa, vallâhi bilmiyordum... Pekâlâ..

Ahizeyi yerine yerleştirdikten sonra gülerek masaya oturdu. Osman Nuri şaşırmıştı. Para ile dostluktan ve insanlıktan maada her şeyin yapılacağına kanidi. Merakla sordu:

— Söylesene Ahmetciğim, neden satın alamazmışız oteli?.

Ahmet Yarar kelimelere basarak cevap verdi:

— Zaten benimmiş yahu. Kendi malımı bir daha mı satın alayım?

— SON —

Mademki insansın, bütün dünyanın vatandaşısın ve bütün dünya insanları ile kardeşsin.

★

İnsanı muhiti insan yapar. Binaenaleyh etrafımızdakileri ya adam etmeli, yahut sersemliklerine, ve alçaklıklarına tahammül göstermeliyiz.

★

Ağız sıkılığı olmıyan yerde kuvvet teşekkül edemez.

★

Akıllı adam noksanını bildiği için akıllı, budalalar her şeyi bildiklerini iddia ettikleri için budaladırlar.

★

Ekseriya küçük budalalıklar büyük felâketleri doğururmuş. Nişanlanmakla başladığımız şeyler de bunlardan biri mi acaba?

★

Hürriyetsiz yerde kültür, kültürsüz yerde hürriyet olmaz.

★

Bazan kendimizi âdileştirmek için elimizden geleni yaparız. Ve bu ekseriya korktuğumuz zamana raslar.

★

Tevazüu başkaları tarafından takdir edildiğimiz zaman kullanırız, küstahlığı haksız olduğumuz ve korktuğumuz zaman..

★

Ümit, harp nârasına benzer, kavuşunca kaybolur.

Karşımızdakilerin mevcut bahtiyarlığını, daha iyisini müjdelemiyecek isek bulandırmamalıyız.

★

Sükût, budalaların ve zayıfların faziletidir.

★

Herkesin yanlışını çıkarmayı iş edinen adam, en mükemmel yanlışı kendisini methedenlerin sözlerinde aramalı.

★

Dünyada hiç bir insan, küçük küçük yalanlardan bir hakikat yapacak kadar bilgili ve usta olamaz.

★

Ödenen borçlar bütçemizde boşluklar yapar, ödenmiyen borçlar, alnımıza leke...

★

Bir hata neticesinde çamura yuvarlanabiliriz, fakat hiç bir hata bir insanı ebediyyen çamurda bırakmamalı.

★

Ne tuhaf bir dünyadayız, Fakirlerin faziletine inanmıyorlar.

Filozof

Aşk Modası

Yüzde yüz asrî bir aşk ve macera romanı

Yazan: TA - KA

Büyük bir alâka ile takip edilen «Sahte serseri» romanının muharriri Ta - Ka tarafından Karikatür okuyucuları için büyük bir itina ile hazırlanan bu nefis aşk, macera ve eğlence romanına gelecek sayımızdan itibaren başlıyoruz.

Bu roman, emsalinin tamamen aksine düşünülmüştür. Her aşk romanında, bilhassa mizah eserlerinde koca sersem ve kepaze gösterildiği halde «Aşk modası» nın kahramanı olan delikanlı, koca olmanın hiç bir zaman gülünç olmak mânasına gelmiyeceğini zekâsile ve harekâtile isbat etmektedir. Bu eğlenceli romanı heyecan ve alâka ile takip edeceksiniz.

Dünya Karikatürleri

— Affedersiniz, bir tirbuşonunuz var mı?..
— Evet, böyle nazik davetleri düşünürüm de hep yanımda gezdiririm!...

Radyodan işitilen ses — Bekârlık sultanlıktır diyenler halt etmişler. Evlilikteki rahat ve huzur başka hiç bir suretle idrak edilemez!...

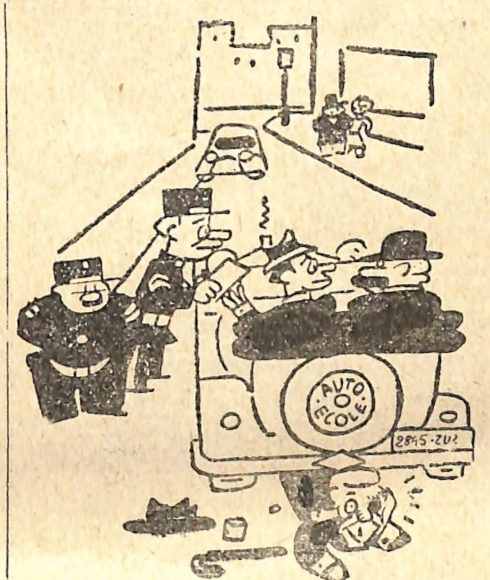

Polis — Ehliyetnameniz var mı?
Amatör şoför — (Yanında oturan otomobil mektebi mümeyyizine) Ne cevap vereyim bay mümeyyiz, imtihanı kazandım mı, kazanmadım mı?..

AMERİKADA;
Kapıcı — Aradığınız zat 73 üncü katta oturuyor. Fakat asansör bozuk.
Ziyaretçi — Öyle ise sonra geliriz. Ancak yirmi dört saat vaktimiz var!..

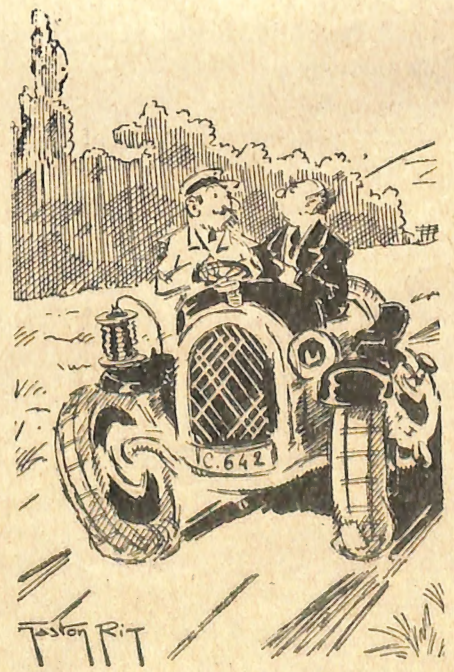

— Güneş ziyası bize kadar gelirken saniyede üç yüz bin kilometre katediyor.
— Yokuş aşağı indiği için bu sürate hayret etmedim!..

Ziyaretçi — Aslan daima ne eti yer?..
Hayvanat bahçesi memuru — Belli olmaz, meselâ dün mürebbisini yedi!..

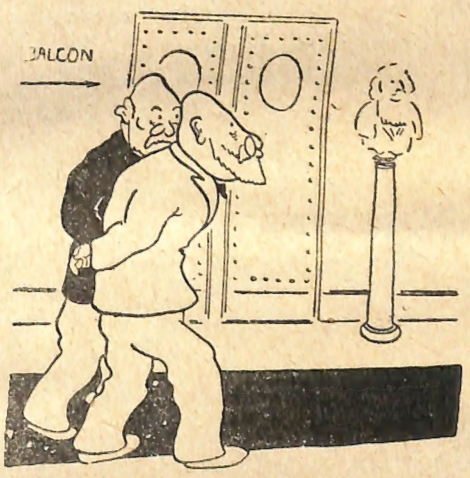

— Senelerdenberi niçin operaya devam ettiğinizi anlıyamıyorum. Komedi Franseze gitsenize, orada daha az gürültü var!..

— Neden hapise girdin?..
— Kasadardım, gitmem lâzım geldi, emanete hiyanet edecek değilim ya. Kasadakileri de yanıma aldım!..

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalık l a rdan korur. Reçetesiz satılır.

Ömer Riza

DİNLERİN TARİHİ

Fiatı 75 kuruştur. Bütün YEDİGÜN bayilerinde bulunur (75) kuruşluk posta pulu mukabilinde adresinize de gönderilir. Adres : İstanbul, Ankara caddesi Yedigün.

Neşriyat

---

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt koleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize göndererek hususî kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

Koleksiyonlarını dışardan ciltletmek için idarehanemize gönderenler cildiye ve posta ücreti olarak 65 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek iade edilir.

Koleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 35 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan gönderebiliriz.

Koleksiyonlarında noksan olan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline on kuruş ilâve etmelidir. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

EV DOKTORU

Ehemmiyetsiz arızalar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DOKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş samimî bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra Radyolin diş macunu kullanmalıdır. Çünkü

Güler yüz

için ilk şart

güzel diş

Güzel diş

için ilk ve en esaslı şart da

Radyolin

Kullanmaktır.

RADYOLİN

MİKROPLARI % 100 ÖLDÜRÜR, DİŞLERİ FIRÇANIN GİREMEDİĞİ YERLERE KADAR NÜFUZ EDEREK TEMİZLER, PARLATIR, DİŞ ETLERİNİ BESLER HASTALANMALARINA MÂNİ OLUR.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra günde 3 defa kullanınız.

KARİKATÜR

Erkek — Plâja mı hazırlanıyorsun, daha erken değil mi?..
Kız — Ben hazırlanıncıya kadar mevsim gelir!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.